

9 Απριλίου, 1993

[Α. ΛΟΙΖΟΥ, Π., ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΧΑΤΖΗΤΣΑΓΓΑΡΗΣ, Δ/στές]

ΓΕΝΙΚΟΣ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ,

Εφεσείων,

v.

ΑΝΤΡΕΑ ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ ΑΛΛΩΣ "ΑΒΙΣΣΙΝΟΣ",

Εφεσίβλητου.

(Ποινική Έφεση Αρ. 5533).

- Ποινική Δικονομία — Υποβολή για μη απόδειξη εκ πρώτης όψεως υπόθεσης — Απαλλαγή του κατηγορουμένου — Το θέμα που εγείρεται είναι κατά πόσο ο κατηγορούμενος θα έπρεπε να είχε κληθεί σε απολογία για το αδίκημα της απόπειρας διάπραξης του αδικήματος που εκτίθεται στο κατηγορητήριο χωρίς τροποποίηση του κατηγορητηρίου. 5
- Εξουσίες του Ανωτάτου Δικαστηρίου για τροποποίηση του κατηγορητηρίου και καταδίκη του εφεσείοντα — Ο περί Ποινικής Δικονομίας Νόμος, Κεφ. 155 άρθρο 145(1)(γ). 10
- Κατηγορητήριο — Τροποποίηση κατηγορητηρίου με βάση τα άρθρα 83 και 85 του περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου, Κεφ. 155 — Το Δικαστήριο έχει διακριτική ευχέρεια και όχι υποχρέωση να τροποποιήσει το κατηγορητήριο με βάση τα δύο αυτά άρθρα. 15
- Λέξεις και Φράσεις — "Δύναται" στα άρθρα 83(1) και 85(2) του περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου, Κεφ. 155. 15
- Ποινικός Κώδικας Κεφ. 154 — Αποξύν από τα κέρδη πορνείας κατά παράβαση του άρθρου 164 (1)(α) — Τα συστατικά στοιχεία που πρέπει να αποδειχθούν είναι ότι (α) το πρόσωπο από τα εισοδήματα του οποίου αποξούσε ο κατηγορούμενος κατά την διάπραξη του αδικήματος ήταν πόρνη και (β) ότι αυτός (ο κατηγορούμενος) ζούσε εν όλω ή εν μέρει με τα κέρδη από την πορνεία της. 20
- Ερμηνεία νομοθετημάτων — Άρθρα 83(1) και 85(2) του περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου, Κεφ. 155. 25

Ο κατηγορούμενος που αντιμετώπιζε κατηγορία ότι αποξούσε από κέρδη πορνείας στη Λεμεσό υπέβαλε ότι δεν αποδείχθηκε εκ πρώτης όψεως υπόθεση εναντίον του μετά το κλείσιμο της υπόθεσης από την κατηγορούσα Αρχή για τον λόγο ότι ένα ουσιώδες συστατικό του αδικήματος δηλαδή η πορνεία δεν αποδείχτηκε. Το

πρωτόδικο Δικαστήριο αποδέχτηκε την εισήγησή του και τον απάλλαξε.

5 Σε έφεσή του ο Γενικός Εισαγγελέας εισηγήθηκε ότι ο κατηγορούμενος θα έπρεπε να είχε κληθεί σε απολογία για το αδίκημα της απόπειρας διάπραξης του αδικήματος και επεκατέστη τις εξουσίες του Εφετείου σε περιπτώσεις που το πρωτόδικο Δικαστήριο δεν τροποποίησε το κατηγορητήριο με βάση τα άρθρα 83 και 85 του Κεφ. 155. Επίσης εισηγήθηκε ότι με βάση το άρθρο 85(2) το Δικαστήριο μπορεί να καταδικάσει τον κατηγορούμενο χωρίς τροποποίηση του κατηγορητηρίου.

10

Το Ανώτατο Δικαστήριο απέρριψε την έφεση και αποφάνθηκε ότι:

1. Η λεκτική διατύπωση των άρθρων 83(1) και 85(2) είναι στην ουσία η ίδια.

15

2. Η λέξη "δύναται" και στα δύο εδάφια δείχνει ότι δίδεται στο Δικαστήριο διακριτική ευχέρεια και όχι υποχρέωση να καταδικάσει τον κατηγορούμενο χωρίς τροποποίηση του κατηγορητηρίου.

3. Κάτω από τις περιστάσεις δεν υπάρχει λόγος επέμβασης στην παρούσα υπόθεση η οποία εν πάση περιπτώσει ανάγεται στην άσκηση της διακριτικής ευχέρειας του πρωτόδικου Δικαστηρίου.

20

Η έφεση απορρίπτεται.

Υποθέσεις που αναφέρθηκαν:

Shaw v. Director of Public Prosecutions [1961] 2 All E.R. 445·

25

Rex v. De Munch [1918] 1 K.B. 635·

R v. Webb [1963] 3 All E.R. 177·

Attorney General of the Republic v. Kyprianou (1988) 2 C.L.R.209·

Κυριάκου ν. Αστυνομίας (1992) 2 Α.Α.Δ. 458.

Έφεση εναντίον αθωωτικής απόφασης.

30

Έφεση από τον Γενικό Εισαγγελέα της Δημοκρατίας εναντίον αθωωτικής απόφασης του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λεμεσού (Αριθμός Ποινικής Υποθέσεως 34519/90) με την οποία αθωώθηκε και απηλλάγηκε ο κατηγορούμενος Ανδρέας Στυλιανού άλλως "Αβισινός" ο οποίος αντιμετώπιζε την κατηγορία ότι αποζούσε από κέρδη πορνείας.

Μ. Παμπαλλή (κα), Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τον εφεσείοντα.

Ε. Καραβιώτης, για τον εφεσίβλητο.

Cur. adv. vult. 5

Α. ΛΟΙΖΟΥ, Π. Ο εφεσίβλητος αντιμετώπισε ενώπιον του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λεμεσού κατηγορία κάτω από το Άρθρο 164(1)(α) του Ποινικού Κώδικα Κεφ. 154, ότι "στις 6 Οκτωβρίου στη Λεμεσό εν γνώσει του αποξούσε εν μέρει εκ των κερδών πορνείας".

10

Μετά το κλείσιμο της υποθέσεως από την κατηγορούσα Αρχή, υποβλήθηκε από μέρος του κατηγορουμένου ότι δεν αποδείχτηκε εκ πρώτης όψεως υπόθεση ώστε να υποχρεούται να προβάλει την υπεράσπισή του.

Ο πρωτόδικος Δικαστής αφού ανέλυσε σε έκταση τις αρχές, όπως βγαίνουν από τη νομολογία, που διέπουν το θέμα αυτό που στηρίζεται στο Άρθρο 74(1)(β) και (γ) του περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου, Κεφ. 155, δέχθηκε την εισήγηση με βάση την προσαχθείσα μαρτυρία και δεν κάλεσε σε υπεράσπιση τον εφεσίβλητο και τον απάλλαξε.

15

20

Το σχετικό απόσπασμα της εφεσιβαλλόμενης απόφασης είναι το πιο κάτω:

"Έχοντας υπόψη όλες τις προαναφερθείσες αρχές, διαπιστώνω ότι η μαρτυρία που προσήγαγε η Κατηγορούσα Αρχή, βασίζεται στη Μ.Κ.1 Τζιοζεφίνα Γιόνζον, η οποία ομολόγησε ότι το πρόσωπο το οποίο κατά τους ισχυρισμούς της Αστυνομίας θα την συνόδευε για πορνεία, απλώς της ζήτησε να την πάρει στα μπουξούκια.

25

Εν αντιθέσει με το Μ.Κ.2, ο οποίος είπε ότι ο πελάτης είχε ζητήσει να τη συνοδεύσει όχι μόνο για σκοπούς διασκέδασης, αλλά και για σκοπούς σεξουαλικούς. Επίσης ανέφερε ότι μίλησε με τον Κατηγορούμενο, του

30

ανέφερε τις επιθυμίες του Μ.Κ.3 και επίσης μετέφερε την απόφαση του Κατηγορούμενου ότι η τιμή ήταν £74.-.

5 Σε κανένα στάδιο δεν αποδείχθηκε από την Κατηγορούσα Αρχή ότι η καλλιτέχνιδα Josephina ήταν πόρνη ή ότι διέπραξε πορνεία, δηλαδή έρωτα επί πληρωμή όπως ερμηνεύθηκε πιο πάνω. Καμιά μαρτυρία δεν υπάρχει επ' αυτού του σημείου.

10 Επαναλαμβάνω επίσης ότι η μάρτυρας Josephina είπε ξεκάθαρα ότι δεν έφυγε για να κάνει έρωτα με τον Μ.Κ.3, αλλά ότι θα πήγαινε στα μπουζούκια και τόνισε εμφαντικά στη μαρτυρία της αυτό το σημείο. Επίσης είχε πει ότι δεν πήρε άδεια από τον Κατηγορούμενο για να φύγει και επίσης ότι ο Μ.Κ.3 ποτέ δεν της ζήτησε να
15 κάμει έρωτα μαζί του. Τονίζω ότι η μαρτυρία αυτή δεν προέρχεται από κανένα άλλο μέρος της δίκης, παρά από την ίδια την Κατηγορούσα Αρχή. 'Αρα' η πράξη που κατά τους ισχυρισμούς της Κατηγορούσας Αρχής έκανε η Μ.Κ.1 ήταν απλώς να μεταβεί με το Μ.Κ.3 σε
20 ένα κέντρο μπουζουκιών. Ως εκ τούτου ένα ουσιώδες συστατικό του αδικήματος, δηλαδή η πορνεία, δεν αποδείχθηκε από την Κατηγορούσα Αρχή."

Στήριξε τη θέση αυτή στην ερμηνεία που δόθηκε στην υπόθεση *Shaw v. Director of Public Prosecutions* [1961]2
25 All E.R. 445, *Rex v. De Munch* [1918]1 K.B. 635, *R. v. Webb* [1963]3 All E.R. 177. Θα μπορούσε να προστεθεί εδώ ότι και στον *Archbold Criminal Pleading Evidence and Practice*, 41 έκδοση, παράγραφοι 20-428, αναφέρεται ότι θα πρέπει προς υποστήριξη κατηγορίας παρόμοιας προς
30 αυτή που προβλέπεται από το Άρθρο 164(1)(α) να αποδειχθεί ότι το πρόσωπο από τα εισοδήματα του οποίου αποζούσε ο κατηγορούμενος κατά το χρόνο της διάπραξης του αδικήματος ήτο πόρνη και ότι ο κατηγορούμενος ζούσε εν όλω ή εν μέρει με τα κέρδη από την πορνεία της.

35 Εναντίον της απόφασης αυτής καταχωρήθηκε από το Γενικό Εισαγγελέα της Δημοκρατίας έφεση κάτω από το

άρθρο 137(1)(iii) του Κεφ. 155. Αρχικά ο μοναδικός λόγος εφέσεως ήταν ότι: "Το Πρωτόδικο Δικαστήριο εφάρμοσε λανθασμένα τις σχετικές νομικές αρχές πάνω στα γεγονότα της υπόθεσης, με αποτέλεσμα να καταλήξει στο λανθασμένο συμπέρασμα ότι ένα από τα συστατικά του αδικήματος δεν αποδείχθηκε".

5

Αργότερα σύμφωνα με τον Κανονισμό 24(1) των περί Ποινικής Δικονομίας Κανονισμών, (53 Vol. II 321), προστέθηκε ο λόγος ότι: "Το Πρωτόδικο Δικαστήριο εφάρμοσε λανθασμένα τις σχετικές νομικές αρχές με αποτέλεσμα να απαλλάξει τον κατηγορούμενο στο στάδιο της εκ πρώτης όψεως υπόθεσης ενώ, με βάση τη μαρτυρία που είχε ενώπιόν του, θα έπρεπε να τον καλέσει σε απολογία για το αδίκημα της απόπειρας διάπραξης του αδικήματος που εκτίθεται στο κατηγορητήριο."

10

15

Έχει προβληθεί εκτεταμένη επιχειρηματολογία ως προς την έκταση των εξουσιών του Δικαστηρίου τούτου σε περιπτώσεις που ένα πρωτόδικο Δικαστήριο δεν είχε προβεί από δική του πρωτοβουλία σε τροποποίηση του κατηγορητηρίου, σύμφωνα με τα Άρθρα 83, ή και σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 85 του Κεφ. 155. Στο τελευταίο αυτό άρθρο βασίστηκε η ευπαιδευτος δικηγόρος της Δημοκρατίας, και πρόβαλε το επιχείρημα ότι, με τη διατύπωσή του που έχει το άρθρο αυτό, επιδέχεται διαφορετική ερμηνεία από εκείνη που δόθηκε στο άρθρο 83 στην υπόθεση *The Attorney General of the Republic v. Kyriakos Christodoulou Kyprianou* (1988)2 C.L.R. 209 και ότι η απόφαση αυτή πρέπει να διαφοροποιηθεί.

20

25

Στην πιο πάνω υπόθεση λέχθηκε ότι "αναφορικά με τη διατύπωση του άρθρου 83 και έχοντας κατά νου το κατ' αντιπαράθεση σύστημα της απονομής της δικαιοσύνης που ισχύει στην Κύπρο, έχουμε την άποψη ότι ο σκοπός του άρθρου 83 δεν ήτο να βάλει στους ώμους του Δικαστηρίου το καθήκον που εισηγείται ο εφεσείων". Θα πρέπει να διασαφηνιστεί εδώ ότι η εισήγηση του εφεσείοντα στην οποία αναφέρθηκε το Δικαστήριο, ήταν ότι το Δικα-

30

35

στήριο είχε υποχρέωση να ασκήσει την εξουσία του να τροποποιήσει το κατηγορητήριο είτε κάτω από το άρθρο 83 είτε κάτω από το άρθρο 85(4) του Κεφ. 155.

- 5 Υποβλήθηκε ότι το λεκτικό του άρθρου 85(2), είναι διαφορετικό στο σημείο αυτό από το άρθρο 83(1) και τούτο γιατί το "δύναται" στην περίπτωση του άρθρου 85 (2) συνδέεται με τη λέξη "να καταδικαστεί" πράγμα που μπορεί να γίνει χωρίς τροποποίηση του κατηγορητηρίου
10 που χωρίς τη διάταξη αυτή δεν θα μπορούσε να γίνει.

- Δεν συμφωνούμε με την εισήγηση αυτή γιατί στην ουσία η λεκτική διατύπωση των δύο άρθρων είναι η ίδια. Το μεν άρθρο 83(1) προβλέπει "ότι το Δικαστήριο δύναται να εκδώσει τοιούτο διάταγμα για τη μεταβολή του κατηγορητηρίου είτε δια της τροποποίησεως αυτού ή δια της υποκαταστάσεως ή προσθήκης εις αυτό νέας κατηγορίας". Το δε άρθρο 85(2) προβλέπει ότι: "Εάν πρόσωπον κατηγορηθεί δια ποινικόν αδίκημα, ούτος δύναται,
15 άνευ μεταβολής του κατηγορητηρίου να καταδικασθή δι απόπειραν διαπράξεως του εν λόγω ποινικού αδικήματος."
20

- Είναι φανερό ότι χρησιμοποιείται και στα δύο εδάφια η λέξη "δύναται", που δείχνει ότι δίδεται στο Δικαστήριο
25 διακριτική ευχέρεια και όχι υποχρέωση να το πράξει τούτο.

- Θα πρέπει ίσως να γίνει και σύντομη αναφορά στην Ποινική Έφεση αρ. 5654, Κυριάκου ν. Της Αστυνομίας (1992) 2 Α.Α.Δ. 458, στην οποία εξετάστηκε η έκταση των
30 εξουσιών του Δικαστηρίου τούτου σε περιπτώσεις εφέσεων και τη δυνατότητα του Εφετείου να τροποποιήσει το κατηγορητήριο ώστε να ανταποκρίνεται στα περιστατικά της υπόθεσης και να καταδικάσει ένα εφεσείοντα κάτω από το το Άρθρο 145(1)(γ) του Κεφ. 155.

- 35 Θεωρούμε περιττό να ασχοληθούμε με τις εξουσίες του Ανωτάτου Δικαστηρίου σχετικά με την άσκηση της δικαιοδοσίας του σε εφέσεις κάτω από το άρθρο 145(1)(γ) του

περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου, γιατί στην προκειμένη περίπτωση το εγυρόμενο θέμα είναι, αν είχε υποχρέωση ο πρωτόδικος Δικαστής να ασκήσει τη διακριτική του ευχέρεια και τούτο βέβαια με την προϋπόθεση ότι η κατηγορούσα Αρχή είχε αποδείξει το βασικό στοιχείο του αδικήματος, πράγμα που ορθά βρήκε ο πρωτόδικος Δικαστής ότι δεν αποδείχθηκε.

5

Κρίνουμε ότι κάτω από τις περιστάσεις της υποθέσεως δεν βρίσκουμε λόγο να επέμβουμε στην παρούσα υπόθεση η οποία εν πάση περιπτώσει ανάγεται στην άσκηση της διακριτικής ευχέρειας του πρωτόδικου Δικαστηρίου.

10

Για τους πιο πάνω λόγους η έφεση αποτυγχάνει και απορρίπτεται.

Η έφεση απορρίπτεται.